

Posudek na bakalářskou práci Radky Hrdličkové **“Intertextuality in the Works of John Fowles and Peter Ackroyd; *The French Lieutenant’s Woman* and *Dan Leno and the Limehouse Golem*“**

Za první přednost práce Radky Hrdličkové pokládám její vyrovnané propojení obecně teoretické roviny s komentářem o románech dvou významných britských postmodernistických autorů druhé poloviny 20. století. John Fowles je chronologicky jedním z prvních britských postmodernistů, kteří ve svém díle využívají intertextualitu, metafikci a postmodernistickou hravost, zatímco v díle Petra Ackroyda se intertextualita stává jak tématem, tak i stavebním principem románů.

Teoreticky práce vychází z několika pojetí postmodernismu, především Julie Kristevy (intertextualita), Lindy Hutcheon, Briana McHalea a zprostředkovaně také Jean Francois Lyotarda a dalších teoretiků. R. Hrdličková se v tomto teoretickém prostoru pohybuje s naprostou suverenitou a její bakalářská práce tímto vysoce přesahuje nároky kladené na tento typ graduační práce.

Mám pouze jednu poznámku k vymezení postmodernismu, konkrétně k tezi (prostřednictvím odkazu na L. Velehradského), že “Postmodernism came chronologically after modernism and may be viewed as the follower of modernist literary experiments“ (str.4). Toto konstatování je v souvislosti s britským postmodernismem poněkud nepřesné. Modernismus v britské literatuře končí kolem r. 1930 (přestože ojediněle modernistická díla vycházejí i později) a po tomto roce ještě následuje několik desetiletí různých forem realismu. Přesnější by bylo říci, že literární postmodernismus je reakcí nejen na modernismus, ale i na tradiční realismus. Je možné, že při vymezení postmodernismu vůči modernismu došlo ke smíšení dvou různých pojmů: “Modernity“ a “modernism“. “Modernity“ je skutečně období od osvícenství až po nástup postmodernismu.

Analýzy a interpretace daných románů jsou přesvědčivé, jak metodou tak i formální úrovní, jen část nazvaná „Practical Analysis“ by si zasloužila jiný název. Měla bych jen jednu poznámku v souvislosti s interpretací darwinismu Charlese (FLW), str. 22/23. Paradox v chápání darwinismu, který autorka práce zaznamenává, je v rozlišování mezi darwinismem a sociálním darwinismem. Charles se sice považuje za darwinistu, ale nepřipouští sociální darwinismus, tedy vůbec mu nenapadne, že nepracující třída aristokratů, ke které patří, je odsouzena k zániku. Otec Ernestiny který je naopak sociálním darwinistou, tento zánik předpokládá a také proto se (neúspěšně) snaží Charlese zapojit do podnikání.

Jazyková úroveň práce je, jak naznačeno výše, výrazně nadprůměrná a ojedinělé chyby jsou zanedbatelné. (Např. „genius“, zřejmě místo „ingenious“ na str. 18; poněkud nešťastně použité slovo „consumer“, místo „reader“ na str. 32 a „ways how“ na str. 35; v anglickém názvu práce chybí určitý člen v titulu Fowlesova románu.)

Práci doporučuji k obhajobě a hodnotím ji známkou *výborně*.

23.4.2011
23.4.2012

Doc. PhDr. Anna Grmelová, CSc.
oponent práce